

Spomini na gorski nogomet

Seveda je bil nogomet tudi za nas mlade iz šestdesetih in sedemdesetih letih prejšnjega stoletja šport, s katerim smo se radi ukvarjali. Pa je bilo takrat vendarle malenkostno drugače, kot si to predstavljajo danes. Skoraj v vsaki vasi in pred vsako šolo imamo lepo nogometno igrišče z golom in trato, da je na njej veselje igrati. Na gori pa smo morali biti zelo iznajdljivi, da smo si ustvarili nogometno igrišče. Dobro se še spominjam nedeljskega popoldneva, ko nas je obiskal starejši fant z gorske kmetije. Sicer je bil majhen, a zelo mišičast in hiter. Za nogomet pa ni imel nobenega občutka. Kot gol smo postavili kar dve leskovi palici in naši nogometni čevlji so bile bose noge. Pravil tudi nismo upoštevali, pomembno je bilo le to, da smo spravili žogo v gol. Žogo smo pa že imeli usnjeno, na kar smo bili zelo ponosni. Sicer je bila

malo jajčasta, služila pa je vendarle svojemu namenu. Najhujše pa je bilo, da je bila naša trata nepokošen travnik z visoko travo. Igranje je bilo zelo utrudljivo, ker si z vsakim udarcem žoge steptal tudi dosti trave. Našega prijatelja pa to sploh ni motilo, s polno paro je tekal gor in dol, teptal travo in le redko prišel do žoge. Tisti, ki smo bili v nogometu že bolj spretni, smo mu namreč vsakič, ko je pridiral, v zadnjem hipu odmaknili žogo. Tako je tekel v prazno in se nato znova zaletaval proti nam. Smejali smo se in se na moč zabavali v igri. Fant pa je neutrudno lovil žogo, dokler travnik ni bil popolnoma poteptan. Pri tem smo pozabili, da daje travnik krmo za živino in da smo z igranjem nogometa napravili precej škode.

To pa smo spoznali šele tedaj, ko nas je stara mati, muma, pošteno okregala.

